

Szerkesztőség és kiadóhivatalai:
Brassó, színház-utca 95. sz. a.,
I. em. hátul az udvarban,
hol a szerkesztő hétköznapokon délelőtt
10—12 óra között,
és Bolonya, mester-utca 325. sz. a.,
hol minden délután található.
A lap szellemi részét illető min-
den közlemény, valamint
az előfizetési pénzek és hirdetések
bérmentesen ide küldendők.
Kéziratok vissza nem adtnak.

BRASSÓ

ELŐFIZETÉSI ÁR
helyben házhoz hordva, v. vidékre
postán küldve:
Egész évre 7 frt; félévre 3 frt 50 kr
negyedévre 1 frt 80 kr.
Külföldre egész évre 20 frank.
HIRDETÉSEK DÍJA:
4 hasábos gármond-sorért 4 kr. (1—10 sor
helye 40 kr.) Nagyobb és többszöri hirtet-
éseknél kedvezmény.
Minden egyes hirdetés bélyegdíja 30 kr.
Nyílt-tér sora 10 kr.
Hirdetések és nyílt-tér előre fizetendők.

Politikai, társadalmi, közgazdászati, közművelődési és szépirodalmi lap.
MEGJELENIK HETENKÉNT HÁROMSZOR: KEDDEN, CSÜTÖRTÖKÖN és SZOMBATON.

Hirdetések felvételnek: Brassóban a kiadóhivatalban; Budapest: Lang Lipót, Haasenstein és Vogler (Jaulus), Dukas és Mezei, Goldberger A., Eckstein Gusztáv; Bécsben: Daube G. L. s. társa, Haasenstein és Vogler (Otto Maasz), Schalek Henrik, Oppelík Alajos, Dukas M.; Berlinben: Rudolf Mosse; Frankfurtban: Daube G. L. és társa hirdetési irodájában.

31. szám.

Brassó, Kedd, márczius 16-án.

II. évfolyam 1886.

Zay Adolf beszéde.

A köztörvényhatóságok reformjáról szóló törvényjavaslat tárgyalásában városunk egyik képviselője, Zay Adolf is részt vett.

Hosszu beszédet tartott, a melyre csakugyan reállik az „agyonbeszélés” kifejezés, a mely mintegy demonstráció akar lenni a tulzó szászok s velők Zay ur eddigi magaviselete ellen. Zay beszédén oly hazafias szellem volt végig — habár csak látszólag is — minőt eddig nem volt alkalmunk tőle hallani, habár jól tudjuk, hogy nála ily alkalmakkor nem a legutolsó dolog az ál-dervis szerepét játszani.

A mit Zay a törvényjavaslatról, annak lényegéről, a neki nem tetsző főispánokról mondott, az minket nem érdekel. Tudhattuk előre, hogy az neki tetszeni nem fog, a mint nem tetszhetik Trutia Péternek s Babes Vinczenek. — Trutia demonstrált nemzetiségi szempontból; Tisza levágta. Zay nem akart hasonló sorsra jutni, hát más utat választott.

S valljuk meg, hogy ügyesen. Oly mezt tudott adni beszédének, mely az első perczen előnyére hangolta a közvéleményt. De csak az első perczen. Mert a ki csak kissé visszagondol a multa, a ki csak a legközelebbi mult eseményeit idézi vissza emlékeztébe: az másként fog vélekedni. Az tudni fogja, hogy ez a beszéd olyan, mint a látszólag czukrozott, de tényleg keserű pilula.

Zay ur proklamálta az ország színe előtt a kiáltó valótlanságot. Szeplőtlen igazságnak állította azt oda. Ő az erdélyrészi szászok s a magyar állam között semmi differenciát nem lát; csak a fennálló kormányval nem tudnak ők megbarátkozni. — Apponyi Albert gróf s pártja zajosan tapsolt neki. Pedig ez korai volt. Majd ha Zay ur tettel igazolja szavait, akkor érdemli meg a tapsot. Akkor ellenkező pártállásunk mellett mi is tapsolni fogunk neki. Addig azonban nem.

Mi igenis — fájdalom — látunk differenciákat a magyar állam s a tulzó szászok között. Látjuk ezt fenforogni, mióta a szászok Magyarországra jöttek; ennek pedig már elmult hétszáz éve. Látjuk e differenciákat a legujabb korban, látjuk mindennap s halljuk hangsúlyoztatni a nemzetiségi sajtóban. — Az első differencia, hogy a tulzó szászok feltételhez kötik hazafiságukat; a hol pedig feltételről lehet szó, ott differenciának kell lennie,

mert ellenkező esetben a feltétel önmagától esik el. A második differencia — s ez kapcsolatos az előbbivel — hogy a szászok az országgyűlés által alkotott s a koronás király által által szentesített, tehát alkotmányos törvények iránt kellő tisztelettel nem viseltetnek.

A népoktatási s középiskolai törvény ellen kifejtett s még mindig folyó izgatás egyike a sok bizonyítéknak. Vannak törvények, a melyek bizony az ellenzéknek egy cseppet sincsenek inyére. A míg mint javaslatok állnak, addig minden törvényes eszközzel oda-törekcszenek, hogy az ilyen, meggyőződésükkel ellenkező javaslatokat megbuktassák. Mihelyt azonban törvénynyé váltak, az elégedetlenség helyébe a törvény feltétlen tisztelete lép. — Vajjon így tesznek-e a tulzó szászok is? Vajjon egyértelmű-e ezzel, ha előbb itthon, azután külföldi lapokban szidalmazták, gyalázzák az államot, mely ily törvényekkel bír? Mindez nem vall hazafiságra.

Pedig van még sok, ennél eklatánsabb bizonyíték; csak hogy nem akarjuk azokat újból felkavarni, nehogy annak látszatával birjon, mintha mi erőnek-erejével akarnók, hogy ők ellenségeink legyenek. Távol legyen ez tőlünk; sőt ellenkezőleg, szeretnők, ha a válaszfalak leromboltatnának s az egyenlenség helyébe a kölcsönös tisztelet és szeretet lépne. — Nem emlitenénk semmit, ha a helyzet csakugyan olyan volna, a mint azt Zay ur bemutatja. Minthogy azonban ennek épen ellenkezője áll s minthogy mi, kik itt a nemzetiségek között élünk, az ellenkezőről győződünk meg napról-napra, úgy elkerülhetetlenül hozzá kell szólnunk a beszédhez.

Szívből óhajtanók, ha Zay ur beszéde csak némi alappal birna, mert az annyit tenne, hogy a brassómezei szászok egyszersmind jó magyarok is. Már pedig ez — fájdalom — nem úgy van. Egy kis töredék, az igaz, józanul gondolkozik s belátja, hogy a többség által követett irány nemcsak helytelen, de egyszersmind veszélyes is. Ez a töredék pedig nem tartozik Zay ur választói közé.

Ha ő azt hiszi, hogy egy fufangból hozott pártgyűlési határozattal félrevezeti az országot, nagyon csalatkozik. Ez nem fog megtörténni. Az ország tetteket kíván s nem hangzatos frázisokat. Az a nyilatkozat szépen hangzik — az igaz. De mi más hatást idézett volna

elő még a mérsékelt ellenzékre is, ha emlékébe hívja, hogy ugyanezen nyilatkozat végén a barczasági szász néppárt tagjai kimondják a kölcsönös szolidaritást. Ez pedig szerintünk azt teszi, hogy ők ezután is meg kívánnak maradni eddigi álláspontjuk mellett. Már pedig ez sem egyeztethető össze az állameszmével, illetve hazafisággal.

Ha ők csak kormányellenesek, miért nem csatlakoznak egyik ellenzéki párthoz? Ha azt mondják, hogy ők hivei s tagjai a mérsékelt ellenzéknek, akkor legalább látszólag el fog tűnni egyik differencia s talán a leglényegesebb. A magyar ellenzék mindkét pártjának hazafiságában nem kételkedik senki. Ők csakugyan kormányellenesek a szó nemesebb értelmében. Ezt értjük s tiszteljük mindenkinek meggyőződését.

Zay ur s társai most tagjai ugyan a mérsékelt ellenzéki pártkörnek, csak hogy nem voltak azok a választás előtt s ismét nem lesznek azok, ha választásra kerül a sor. Ők mint nemzetiségi jelöltek léptek fel, mint olyanok is lettek megválasztva, s ha bármelyikök azal lépett volna választói elé, hogy ők a magyar ellenzék programját vallják, a mely a nemzetiségek követeléseivel szemben a kormányval egy véleményen van: úgy bizonyára sem Zay, sem társai mandatumot nem nyernek.

Azonban hagyjuk a multnak árnyait. A tény az, hogy Zay Adolf hazafias szellemű beszédet tartott. Örvendetes tudomásul vesszük, de meg nem elégszünk vele; mutassa is meg Zay ur, hogy úgy érez is. Tessék neki idehaza is ily irányban működni; tessék ép úgy felvilágosítani a szász népet is. A míg ezt nem teszi, addig az ország nem fog adni s nem is adhat hitelt szavainak.

Jőjjön, tegye jóvá, a mit eddig elrontott. Jőjjön, mondja szemtől-szembe a népnek, hogy ők meg vannak elégedve sorsukkal; mondja meg nekik, hogy a hazafisággal össze nem egyeztethető dolog, ellenszegülni a törvénynek s gyalázni azokat itthon s a külföldön is. Jőjjön, mondja meg a szász-néppárt tagjainak, hogy van az országnak hazafias ellenzéke, csatlakozzanak azokhoz, mert egy politikai jellegű nemzetiségi párt létezése bizonyossága az államellenességnek; mert vagy törvényes e párt kívánsága s akkor felkarolja azt az ellenzék is, vagy törvénytelen s ekkor ők ma-

A „BRASSÓ” TÁRCZÁJA.

Márczius 15.

A nyugati szellők szárnyán
Jött hozzánk a szép kikelet;
A nyugati szellők hívták
Ébredésre a szíveket.

Megszólalt a fülemüle
Bátorító szent dalával.
Versenyt zugott az „Előre!”
A Kárpátok morajával.

Erdőn, mezőn oh, hogy munkált
A felébredt szív tavasza!
Hirvirágot, babérlombot
Hősi vérrel mint fakasztá!

Egyszer aztán jött a vihar,
Észak ege hozzánk küldte.
Széttiporta, mit a tavasz
Virányunkon úgy kiküzde.

De a szívnek szent tavasza
Nem hajlott meg a viharak:
Él a nemzet s észak átka:
Hogy nem örül a tavasznak.

Zay Adolf a képviselőházban.

Mikszáth Kálmán a „Pesti Hirlap” legutóbbi számában igen kedélyesen emlékszik meg Zay Adolf legujabb képviselőházi beszédéről. Az olló nem társunk — mint sok más lapnak, — de ez oly szellemesen s találóan van írva, hogy az olvasó tetszését végjük megnyerni, ha kivételesen reprodukáljuk jeles írónk egész karczolatát:

A lapsusok napja volt. Almásy Sándor „közizgatásnak” nevezte a javaslatot, a mely ellen beszélt, Szalay Károly „miniszter urnak” titulázta Szilágyit, aki ellen beszélt.

S csupán ez adott némi említésre méltó nevezetességet felszólalásaiknak

Ma már beállott a vita bágyadtsága. A lankás padosorok néptelenül tátonognak. S a tanácsteremnek, e soha nem pihenő kolosznak, hol örökké jár, tipegtapog, jön-megy, közbe szól, ásit, prüsszent, hajlik, mozdul valaki — megvan már a nyolczad napos spleenje: fáradt, lankadt és türelmetlen.

A folyosókon kezdenek már másról beszélni, nem mindig a közigazgatási javaslatról, jelétül annak, hogy ráuntak. A megzsibbadt hazafiai idegeknek új táplálék kell. Találnak is nyomban. Ott van a népfölkelés. Az új jó téma — az elkecsereedésre.

— Borzasztó vakmerőség! — rikácsolja egy elégedetlen. — S ezt a választások előtt hozzák be!

— Egészen fölösleges — jegyzi meg Andreánszky Gábor — ha így gazdálkodnak, fölkel a nép magától is.

Mások a Szilágyi dolgot találgatják: a nagy titkot, mely sehogy sem tud a héjából kihámlani.

Subtilis szálakból font intrigua viszi-e Szilágyit kifelé... vagy pedig aranyos ígért? Ha ugyan nem pusztá csalóka lidérczfény?

Mert az bizonyos, hogy viszi: a ragyogó tehetségű vezérnek már kívül lóg az egyik lába.

— Ugy járt tegnap a szegény Szilágyi — siránkoznak rajta krokodilus könyekkel a volt párthívei — mint az az óriás rézpénz a devalvációkor: reggel még harmincz krajczáros volt, délután már csak két garasos.

— Emlékszem — teszi hozzá egy még malitiosusabb párttag, — de arra is, hogy nem akarták aztán még annyinak sem beváltani.

Most válik csak ki mekkora hatalmas alak Szilágyi, ha egyedül áll is. Mintha egy nagy oszlop ingadoznék, szinte mozogni, recsegni látszik bele az egész épület.

Nem pusztán annyi ez, mintha egy butor innen amoda löködik, hanem egyszerre más előre beláthatatlan alakzatot nyer minden: az egyik szöglet behorpad, a másik kiejebb dudorodik és tudja isten mi minden lesz, ha lesz...

Hja, ha úgy tudnám a dolgot ahogy Tisza, szí-

guk igazolták a vádat, a mi — hogy Tisza Kálmán szavaival éljünk — „egyértelmű a bűnbevallással.”

Jőjön haza Zay ur s kezdjen ez irányban működni. Ha ezt megteszi, akkor elhiszük, hogy nyíltan s őszintén beszélt; ha nem teszi, akkor vele szemben fentartjuk azon állításunkat, hogy beszéde nem egyéb czukrozott keserű pilulánál.

Meglátjuk, kinek volt igaza!

B e l f ö l d.

Szilágyi Dezső, a mérsékelt ellenzék egyik pártvezére kilépett a pártból. Levele, melylyel ezt a párt elnökségének bejelentette így hangzik.

„Tisztelt elnök ur! Huzamos idő óta tett tapasztalatom meggyőzött arról, hogy a mérsékelt ellenzéki körben egyesült elemek között nincs meg az a kölcsönös bizalom, mely az eredményes együttműködés nélkülözhetetlen feltétele. A közelebbi napokban történtek e meggyőződésben még inkább megerősítettek. A klub egyesülési alapja a meggyőződés és cselekvési szabadság teljes fentartása volt. En a fennírt tapasztalásom alapján szabadságomat visszaveszem és a mérsékelt ellenzéki körből kilépek. Egyebekben álláspontom nem változik, maradok, a mi eddig voltam szabadelvű ellenzéki. Fogadja kitűnő tiszteletem kifejezését, aláíratos szolgálja. — Budapest, 1886. márcz. 12. *Szilágyi Dezső.*”

A Romániával közel jövőben folytatandó szerződés tárgyalásokra nézve a legkülönbözőbb, egymással elentmondó hírek kolportáltak. Ezen ügy jelenlegi állása felől a következőket jelenti a „B. K.” Külügyminisztériumunk röviddel ezelőtt hivatalosan felszólította a román kormányt, hogy a tervezett szerződési tárgyalásokra megbízottjait jelölje ki, és küldje föl Bécsbe. — A román kormány erre kijelentette abbéli készségét, hogy e tárgyalások megindíttassanak, de egyidejűleg ráutalt, hogy azelőtt, mielőtt a román autonom vámtarifa, melynek tervezete épp jelenleg fekszik a kamara előtt, nincs elintézve, nem foghat bele ezen szerződési tárgyalásokba.

Miután a román kamara szakbizottsága a már egy ízben megvitatott vámtarifatervezetet néhány oly tarifaféltel módosítása végett, a melyek francia és angol részről támadt reklamációk folytán utólagosan igen magasra fogottaknak mutatkoztak, most újból tárgyalás alá vette, nem lehet előre látni, hogy a román kormány megbízottjai mikor fognak a mindenesetre Bécsben vagy Budapesten tartandó szerződési tárgyalásokhoz megérkezni.

Ha a folyó év június 30-ig nem jön létre új szerződés, Romániával szemben természetesen a mi autonom vámtarifánk fog hatályba lépni, a mi mellett Romániának mindenestre több veszteni valója van, mint az osztrák-magyar monarchiának, minthogy az osztrák-iparczikkek és erdélyi kézműárak Romániába való kivitele az elvámoltatásnál még a jelenlegi szerződéses viszony mellett is rendkívüli nehézségekkel kénytelen megküzdenni.

K ü l f ö l d.

A német szesz-monopolium. Berlinből írják, hogy a szeszmonopoliumról szóló törvényjavaslat tárgyalására kiküldött parlamenti bizottság az egész törvényjavaslat magvát képező két első szakaszt, és pedig az első 19 szavazattal 6 ellenében, a másodikat 20 szavazattal 5 ellenében elvetette. A vitát végre márczius 12-ről 16-ára halasztották.

vesen lebbenteném fel a jövő fátyolát, de mert csak annyit tudok róla, amennyit Szilágyi Dezső, kénytelen vagyok — áttérni Zayra.

Mert arról bizonyosan tudom, hogy nem lesz a Tisza-kabinetben soha miniszter.

Pedig ma ő is engesztelékeny hangon beszélt (és pedig olyan hosszadalmasan, hogy valaki ad kap-tam Czáj elnevezte Száj-nak.)

Majdnem az egész ülést ő töltötte be, leszámítván a már említetteken kívül, a Busbach ügyes rög-tönzését épen Zay uraimék ellen, és a Török Zoltán, e kiváló fiatal politikus sikerült beszédét, melyben a választás mellett szölt, melegen emlékezve meg a meggyéről. (Istenem, mégis csak szép dolog az, ha valaki nógrádi ember!)

De térjünk vissza Zayhoz. A hosszú vékony férfi előadási modora olyan, mint a permeteg eső (nemcsak azért, hogy az eső sarat csinál), lassan potyognak nála a szöszemek, álomba ringatón. Az új elképzelt főispánokat szidja, de olyan hangon, mintha altató dalt dudolna nekik, panaszkodik nyögdécselve, hogy ez a törvény a nemzetiségek ellen van, pedig a magyar állam — úgy mond — sokkal erősebb, mintsem rászorulna ily eszközökre.

Egyszer-kétszer fölhangzik egy-egy „helyes.” Az emberek kíváncsian néznek oda, hogy ki az? Bizonyosan Steinacker.

A konferencia. A „Journal de St.-Petersbourg” megerősítvén azt a hirt, hogy Konstantinápolyban az értekezlet még e héten összeül, a következőket írja: Eleinte az volt a terv, hogy a török-bolgár egyezmény a nagykövetek gyűlése által hagyassék jóvá, később azonban a szultán iránti tiszteletből értekezlet összehívása határozatott el. A török-bolgár bizottság munkálatainak befejezése után új értekezlet fog összehívatni.

Szerbiából egy belgrádi távirat márczius 12-iki kelettel a következő híreket hozza: Mijatovics államtanácsos titkára tegnap este ide érkezett. — Milán király emléklérvényt alapított azok részére, kik a legutóbbi háboruban résztvettek. — A lefegyverzés folyton halad a király személyes felügyelete alatt. — Holnap a háboruban elesettekért a székesegyházban ünnepélyes requiem tartatik.

Román lapszemle.

Bukarestben is most a mi legkevésbé: az a pénz. »Olyan régóta szenvedjük a válságot, melynek okait többé kevésbé ismerjük. Az államkincstár is meg kellett, hogy érezze ezt a válságot, mert a direkt adó csaknem el van törölve s midőn az államköltségvetésének alapja az indirekt adókból befolyó jövedelmek, végzettszerűleg szenvedni kell az államkincstárának. A kormány az egyedárukhoz folyamodott, omított a sok törvényjavaslat e jövedelem emelése végett. Első volt az az iczi-piczi gyűjtőszálka, mint a csángó a gyufát nevezi s pedig helyesen nevezi. Hanem a »nem adózunk« jelszó Romániában is épen olyan ellenzéki éles fegyver, mint Ungariában. A terü, mindenütt terü, még szabad Romániában is. Az istenért ki hallott ilyent! Adófizetni a gyűjtő száálkért — monopolulu chibriturilor! Na, még csak ez volt hátra. Ekkor fordult a kormány az örökösödési adótervéhez impositu asupra mostenirilor. Ilyent aztán még a Mosu-ban, híres országos vásár Bukarestben, jól ismerik a b.-ujfalusi fazekasak — sem hallottak. De a képviselőház és senatus tagjai ennek hallatára is meg-némultak. Nem csuda, nekik van többeszkjük, a senatorok kezeiben a fekvő birtok nagyobb része. Hát ha ők meghalnak, még az állam is örököljön tőlük, a leggazdagabb emberektől! Kapta magát és elvetette a törvényjavaslatot.

Beszélhet Gyika Demeter elnök azoknak. Még jobbágyaikról sem mondtak önként le. Előbb meg kellett halni Catargiu m.-elnöknek a kocsiájában egy golyó által — ma sem tudják ki lötte meg — aztán szétverte Cogalniceanó egy század katonával a kamarát, még az ablakokon is ugratták ki 1864-ben, aztán brevi manu kihirdette, hogy na, most a parasztnak már szabad emberek. És ezek a szenátor urak most fogadják el az impositu mostenirilor(?) Ilyen nincs, inkább jőjön más kormány s az vegyen fel kölcsönt, de ők az országgal osztozó atyafiak nem lesznek. Igen, de Bretianó semmi áron sem akar kölcsönt venni. Már most mi a teendő?

A szenátusban a szabadelvűpárt alapítson klubot, tisztítsa meg magát e kétes elemektől. Ezt ajánlja a „Telegraful” kormányparti lap.

Hanem mindez nem gátolta Márzescut a szenátusban, Cogalniceanót a kamarában az erdélyi hat testvér érdekében interpellálni, vitakozást előidézni, a mi több ezer frankjába került az országnak, a mi maga a »Telegraful« számított ki; de a Bretianó kormányt még sem sikerült megbuktatni az erdélyi testvérek köpenye alatt. Utoljára is — a „Gazeta” szerint — mi magyarok maradtunk a bűdűbe, mi vagyunk a háládatlanok, a kik elfelejtkezünk azokról a jótéteményekről, melyekkel Románia minket elhalmozott. Trutia Péter képviselő még tovább megy, mert szerinte maga a kultüreget titkára rágalmazza a románokat.

Dehogy!... Hisz az gróf Apponyi Albert! (Alkalmasint Mocsáryt supleálja).

Az óra már egyre jár és még a Zay szája is egyre jár, mindig lassabban, vontatottabban, vékony téglaszin ajka ugyszólván nem is mozog. Mintha csak a szakállából szedegetné ki a szavakat.

Az öreg Pulszky, aki ott ül az előtte való padban, szétterül, izmos karjaira hajtja hatalmas sörényű fejét s elalszik. A tavaszi naptény, mely a hármast ablakon át besüt, kaczerán melengeti a feje bubját.

A szomszédságban lappangó Göndöcs észreveszi az alvó Pulszkyt s gunyosan vigyorogva mutogat jobbra balra, felhíván a saját szerű jelenetre a képviselőtársak figyelmét, mintha mondaná:

— Hallatlan! Az öreg Pulszky elaludt!

De addig addig pajkoskodik, elevenkedik a tiszteltendő ur, míg az ő gömbölyű vidám feje is bágyadtan ereszkedik alá a padra, a szemei egyre kisebbek-kisebbek, még fölplisnant egyszer-kétszer, de aztán a héjak rájuk borulnak, keze lecsüng, melle megzörren.

S most már ott alszik a két öreg egymás mellett s csöndes illedelmes hortyogásuk belevegyül a Zay Adolf panaszaiba s így együtt megy be s megy ki a miniszterek fülein.

Nem kell azt uram rágalmazni, elég, ha elolvassa akárki abból azt a román etnografiát a Tiszáig. Kom-promittálja ő egymaga úgy a románokat a magyar nemzet előtt, hogy nem kell ahhoz magyarázat. Hanem hát szóljunk minket közelebb érintő dolgokról is. Ime mit ír a „Gaz.” a „Kr. Ztg.” után: Egy szász tanuló, a ki kéksapkáján vörös szalagot hord, megtámadott egy kath. gimnáziumi magyar tanuló. Jól tenné ennek a gimnáziumnak az igazgatósága, ezt tanácsolja a „Kr. Ztg.”, ha jobban érdeklődnek tanítványai iránt, hogy tanulják meg e szorzótblát és A.-B.-C.-ét. Milyen okos tanács, gimnáziumban ABC-ét! — hagynának békét a szász tanulók sapkáinak. A »Gazeta« még ezzel toldja meg: „Mind ezen értelem eltiltás következményeképp beszélnek nekünk, hogy egy cigány szolgált leányt, kinek hajába román színű szalag volt fonva, egy magyar megtámadott s egy tineshaját a szalaggal együtt kiszakította. Ajánljuk a kultüreget hazafias farkainak és farkasckáinak. — „Reuniunilor de cultura, codelor si coditelor patriotice, — hogy mielőtt mások kulturájára gondolnának, miveljék előbb övéiket s szünjenek megvizsgálni és a létező elégtelenséget nagyobbítani. Ez is böles tanács, a kulturával összevegyíteni az idegen színek védelmét! Na, mi is azt tanácsoljuk honfitársainknak, hogy ne bántsák az idegen színek hordozóit, legyenek ezek akár szász tanulók, akár a „Gazeta” cigány leányai. Nem bízták azon színek hordásának ellenőrzését egyesekre.

A m. kir. miniszterelnök kibocsátotta a rendeletét, az melylyel idegen színek hordását megtiltotta, e rendelet városunkban is annak rendje szerint kihirdetett. Lapunk higgadtan szólott ez üggyhöz, nem agított. A »Kr. Ztg.« és „Gazeta” védelmükbe vették azonnal az idegen színeket s így ha az általuk említett esetek előfordulnak: az egyenesen az ő jajveszékésük következménye; ha ők nem fújják a tüzet, nem ég az. — Mégis nekünk adja a „Gaz.” a tanácsot, hogy „szünjünk meg izgatni” s é inceteze d’a gita. Mi ismételtén azt az őszinte tanácsot adjuk honfitársainknak, hogy idegen színek hordását senkit se bántsanak; elintézik azt az ügyet az arra hivatottak. —

Czenkalji.

A szinkérdéshez.

— Egy újabb hang. —

Midőn a jó, de nem a legjobb hírben álló Emereencia kisasszony lebetegedett, örömmel, kiáltá: »Egy lánykácska! De most hagyjatok fel a rossz beszéddel, ne rontsátok jó nevemet! Ime, itt van megint az ártatlanság!

A mi kedves kollegáink, a »Kr. Ztg.« meg a »Gazetáék«, kik csak az őserdők vad lakói bumerang-jával tudnak harcolni és a vadnál vadabban innak, olvasóik előtt mindig csak az ártatlanság színében igyekeznek feltűnni, és ha egyik ártatlanságukról lerántják a leplet, legott megszülemlik egy ujdonsült ártatlanság, mit a bámészködő közönségnek felsallangozva bemutatnak; mintegy bebizonyítandó, hogy megérdemlik azt a jutalomdíjat, mit előfizetési pénznek hívnak.

»Uram! — kiáltá Futkosi asszony ő nagysága, — Mi? az ön cipői kitűnő készítményűek? Már az első napon kilyukadtak!« A cipők — válaszolt az eladó — csupán eladni valók; de úgy veszem észre, hogy ön járt azokban

Az ily lapoknak nem az a célja, hogy az olvasókat felvilágosítsák, a tényeket és eseményeket azok valódiságában bemutassák és a közjó szempontjából higgadtan és lelkiismeretesen megvilágítva, a dolgokat tisztázzák s így a kölcsönös egyetértést jóakarólag előmozdítsák. Hanem főcéljuk az izgatás, az üzlet, a rideg kenyérkeresés, mik magasabb eszményt és zsurnalisztikai morált merőben kizárnak.

Igy kuszálják össze a szinkérdést is.

Ugy látszik, a mi szeretett „Kr.” nénikéknek igen zavaros fogalmai vannak a valódi szász nép zömének műveltségi fokáról és gondolkodás módjáról; és a mumika ezeket nem igen nagyra becsüli, midőn a józan szász népről felteszi, hogy a jóra mi sem lelkesíti fel annyira, mint egy pár méter színes foszlány! —

Igazán gyászba borul az ég alja, ha a falusi szász leány, vasárnapi és ünnepnapokon fel nem lesz piperézve szász színű pántlikával, mikor a tenyeres-talpas legény által nyalábra fogva, egymással enyelegnek, és ha szegények kényszerültek a lelkesedés eme látható jeleit megszorított szívük legmélyebb rejtekében elzárni! Bizony, ha a »Kr. Ztg.« nem mondja, soha se hittük volna, hogy eme takarékos, mnnkás nép ily érzélgős is tudjon lenni; pedig meg sem látszik rajta.

A szász diákoknál már ez egészen más. Ezek, mint láttuk, tudnak a színekért rajongni, miknek jelvénye alatt őseik, miként Nagy Constantin a kereszt jele alatt, annyi(?) győzelmet arattak. Tartok tőle, hogy ezen diákok lelkesedésének hiányát a haza igen fogja érezni.

E napokban kérdém egy jómódu falusi szász ember leányától, nem fogja-e sajnálni, ha a szász színek viselését betiltják? s miután nem ismerte a szász

s a többi színek közti különbséget; azokat neki megmagyarázva, kérdésemet ismételve: Mire a leány vállonitva mondá: „Nekem mindegy, csak jó legyen; ha a magyar kenyér jó, — a magyar szín se lesz rossz."

A dolog tehát még sem oly veszedelmes, mint a „Kr. Ztg." írja,

Ezen lap, a tilalom jogosultságát is kétségbe vonta, ambar ez fennálló törvény alapján történt. De mivel nem tarthatjuk a „Kr. Ztg."-ot e dologban államjogi tekintélynek, de tudjuk azt is, hogy ő nem tisztelje a magyar törvényeknek; hivatkozunk hát egy német tudósra, a hírneves Gneistra (Annalen des deutschen Reichs, Leipzig 1872) ki határozottan mondja, hogy egy országban viselendő nemzeti színeket nemcsak régi szokásból, de rendeletileg is meg lehet állapítani.

Ezzel korántsem akarjuk a kollegát kapacitálni; mert úgy járhatnánk vele, mint ama provinciális pater Spambarival. A páternek ugyanis az a rögeszméje volt, hogy ő bibornok. Egy alkalommal igyekezett a provinciális öt szép beszéddel hóbortjától megszabadítani; de a páter így szólott: „Bolondnak tart-e ön engem, vagy nem? az utóbbi esetben ön sért engemet; az elsőben pedig ön nagyobb bolond, mint én, ha azt hiszi, hogy egy bolondot csupán szép szóval lehet helyes utra téríteni."

Ezen az uton, mint látjuk, már nem lehet bolondolni.

Mi az a só?

Az oly fűszer, mely az ételt elrontja, ha bele nem teszik.

Mi az a sajtótörvény?

Az oly védfegyver, mely a napisajtó izgató részét még jobban elrontja, ha pengéje élet vele menél gyakrabban nem érezteti.

H. J.

Elmélkedések nemzetiségeinkről.

(Folytatás.)

Harmadik beszéd.

A társadalom jóléte e hármason nyugszik: kölcsönös tisztelet, barátság és a szeretet. — Ezen biztos alap nem észlelhető az erdélyi románoknál és románoknál, kiknél már az iskolás gyermek gyenge, fogékony esze már szaturálva van a sokat mondani akaró divatos jelszavakkal, minők a „magyar chauvinizmus", „magyar barbarizmus", „magyar igazságtalanság" s több efféle okosan kitalált kifejezések. A mi nevelési rendszerünk igen gyakran mimagunkon boszulja meg magát keservesen.

A szász és oláh iskolás gyermekek, sőt még a középtanodák tanulói is, a más nemzetiségű tanuló ifjúságot ellenségnek tekintik s e szerint — hol többségben vannak, — cselekszenek. És ezen immorális ellen sem a család, sem az iskola nem érvényesítheti befolyását; mert épen e kettőből indul ki ez a romlott szellem! — azonban tisztelet a kevés kivételnek. — ezen rossz szellem első sorban a benső családi életre gyakorolja romboló hatását. Ugy hiszem, nem szükséges, hogy felsoroljam nektek, mindazon, a mi szűkebb körünkben jól ismert családi botrányokat és családi szerencsétlenségeket, a minők helyes, erkölcsös családi és iskolai nevelés mellett fel nem mérülhetnek. A gyermeket, míg nevelés alatt van, a legnagyobb szorgalommal meg kell mindentől óvni, a napi politikai áramlatokkal legkisebb érintkezésbe hozhatja; különösen, ha még szülei sem értek erre. —

Most nem rég történt Budweisban, hogy egy iskolás gyerek nyílt utcán felség sértést követett el az által, hogy „Pereat Austria!" és „Vivat Bismarck!"-ot kiáltott. Törvény előtt kiderült, hogy ezen állampolgár in spe a „Grosse Schlachttage aus dem deutschen Nationalkampf gegen Frankreich" című könyv olvasása által jutott ily hazafias lázkórba. Ilyen kórtünetek, fájdalom, nálunk sem ritkák; — csak hogy eddig senki sem üldözte. A mi rendőrségünk elnézőbb, mint a csehországi; ott a németek sokkal metszőbb politikai léghuzamnak vannak kitéve, mint a szabad Magyarországon; és ha idejekorán nem térünk észre: nálunk is megfordulhat a szél.

Németország váratlan egyesülése minket rajongókká és tullebizakodottakká tett. Ezzel demonstráljuk német létünket. Nem első eset ez, hogy szívünk elragadta magát az eszélyt és a politikai előrelátást és az egyenes utról letért. A mit gyermeked rakoncátlanokadásunk feletlen hasonló megdondolatlant és elbizakodott rajongóktól nyertünk, a „deutscher Schulverein" kétes értékű zajos pártfogása: reánk uézve valószínű Pandora szelenczéje, mely csak hóbortainkat fokozta, helyzetünket pedig épen nem tette kellemesebbé s mivel Magyarországon mindemellett, mint valóban egyenjogú polgárok jól éreztük magunkat, képzelt elnyomottakból kihívókká lettünk; miután a versaillesi napok óta szokássá vált a németeknél, hogy tularadó öntudatból az egész világot s ennek még néhány szomszéd feluját is kihívó magaviseletükkel provokálják; s ebben mi szászok sem maradtunk utolsónak! — „Wo Alles liebt, kann Karl auch nicht lassen."

De ugyan mit vár a mi maroknyi nemzetiségünk Németországtól? . . . Talán azt, hogy jámbor középünk, mely soha sem volt meglegedettebb sorával, mint most, — csendes jólétéből kiforgassa, Ausztria-Magyarországgal, tehát legbecsebb szövetség-

gesét az orosz karjaiba terelve? Hisz ép ez a német-ség legnagyobb ellenségeinek, a kulturelles szlavizmus óhajta!

Tehát óhajtuk mi ezt?

De másfelől tudni szeretném, találhatik-e köztünk oly német hazafisági rajongó, ki kész volna házát, gyárát, földjét s egyéb ingóit és ingatlanait oly czélból elárúsítani, hogy a német Kanaánba kiköltözködjék, csak hogy ne kellessék magyar alkotmányos polgárnak lenni? Ugy-e bár ilyen nincs? És ha így van, miért nem akarunk jó magyarok lenni? Igen, azért, mert a tisztelendő ur meg a tanár és tanító arra tanítottak bennünket, hogy minden „Schuhwachs" a mi magyar és hogy Magyarország nem magyar állam, hanem a különféle nemzetiségek országa, melyben ezek hivatva sorban kormányozni és a melyben a törvényeket minden nemzetiségnek külön-külön kell testéhez szabni; és hogy van Magyarországon kétféle magyar, t. i. olyan, mely valódi magyar félbarbár és oly magyar (Ungar), mely nem magyar; ezek alatt úgy hiszem, a szászokat, oláhokat, rácokat, szerbet, horvátot s a többi nem magyar lakosságot értik!

(Folytatása következik.)

Kulturegylet.

Tekintetes szerkesztő ur!

A bácsfalusi, türkös és csernátfalusi tanítóitanácskozmány által f. hó 9-én „az erdélyi köz-művelődési egyesület" javára rendezett kosaras tánczestély összes bevétele 34 frt. 40 kr., a kiadás 15 frt. 68 krt. tett, és így a nevezett czélra fennmaradt 18 frt. 72 kr. melyet a tek. szerkesztő urnak azon szives kéressel küldünk meg, hogy azt rendeltetési helyére juttatni sziveskedjék.

Nem mulaszthatjuk el e helyen is legszivesebb köszönetet mondani tek. Gödri Mihály urnak és kedves nejének, kik szivesek voltak ezen alkalomra terveiket, valamint a fűtést, világítást s a szükséges teritékeket ingyen felajánlani, mely által lehetővé tették, hogy a közművelődési egyesület javára mi is egy homokszemmel járulhassunk. A fenn nevezett összeghez járultak, mint felülfizetők: tek. Sipos János ur 1 frt, tek. Veress Mihály ur 50 krral; a meg nem jelenők közül a jegy árát beküldötték: tiszt. Masznyik Gyula ur 1 frt, Petonszky Anna k. a. 1 frt, tek. Veress Sándor ur 1 frt, tek. Michaelis Lipót ur 1 frt, Thomasz Mari és Angela k. a. 80 kr. tek. Kövér Lázár ur 50 kr. Fogadják nevezettek szintén szives köszönetét . . .

Türkös, 1886. márcz. hó 11-én,

a tanácskozmánynak.

Vidéki élet.

Feketealom, 1886. márczius 11-én.

— Sorozás. *) —

Ma vette kezdetét Brassó megye felvidéki járásában a folyó évi sorozás, Feketealom községébe nagytermében, s ugyan ma vizsgáltattak meg az I. és II. korosztály felszólamlásai és soroztatott az I. korosztály.

Ezen járás hadkötelezettei eddig Brassóvárossában soroztattak, s most először lettek Feketealomba hiva sorozásra. A sorozás igen élénknek mutatkozik járási székhelyen; ugyanis délután, miután 2 órakor a sorozóbizottság mai munkáját befejezván a vendéglőbe tért, a melynek egyik termében községi előjáróságok étkeztek.

Ebéd után a megye közszertetben álló alispánja, a járás szolgabírája Eitel Henrik, megyei főorvos Tartler Frigyes és főhadnagy Schuller urak a községi előjáróság által elfoglalt terembe jöttek, hol háromszoros hoch! és éljen kiáltásokkal fogadtatván, egyik asztal fölé helyén a jegyzők körébe foglaltak helyett.

Ezután Feketealom főjegyzője, Bolesch Károly poharat emelt s éltette a sorozó bizottság polgári elnökét, Roll Gyula ó nagyságát felemlítván, hogy a járás összes lakossága érzelmét fejezi ki akkor, midőn kívánja, hogy Isten éltesse sokáig; erre rozsnói jegyző Reimesch Ferencz emelt poharat s kívánt jó sikert a bizottság működésének. Utána Nicolaus György holtvényei jegyző éltette a központi hivatalba távozni kívánó szolgabíró, Eitel Henrik urat, Szabó László ujfalusi jegyző éltette a hazát, melynek védelmére ma is kiszolgáltatta a járás jutalékát, éltette az egyetértést. Ezután a vendégek a teremből távozván, újból háromszoros hoch és éljen kiáltással tiszteltettek meg.

Holnap 12 én a III. osztály felszólamlása és a II. és III. korosztály megvizsgálása lesz a sorozó bizottság munkaköre és 13-án a román hadkötelesek felszólamlásai és mind három osztálya vizsgáltatik meg.

— 6. —

*) Mult számunkra elkésve érkezett.

Szerk.

A közönség köréből. *)

Tekintetes szerkesztő ur!

A városi tanács közhírré tette az építési ipart üzők minősítését s elválasztotta azokat, kik csak földszinti házakat építhetnek, azoktól, kik emeletes házakat is vállalhatnak.

Ez a törvény alapján történt és habár kenyérkeresetünkben nagyon érzékenyen sujt, alkalmazkodnunk kell ahhoz. Ezzel azonban egyszersmind más dolgok is kapcsolatosak. Először tiltsa be az illetékes hatóság, hogy a falvakon a szászok, csángók és románok, kik nem kőművesek, házakat stb. ne építhessenek, ép úgy nem tanult segédek, kik adót sem fizetnek, könnyebb munkát ne vállalhassanak, minthogy ez felette érzékenyen sujt minket.

Ha csak földszinti házakat építhetünk mi, ne engedjék meg ezt kárunkra olyanoknak, kik a törvényben megkívánt minősítéssel nem bírnak.

Korlátolva lévén keresetünkben, sőt felényire szorítva, reméljük, hogy terheink is könnyebbülnek. Nevezetesen az adóelőírás körül. Eddig magas adóval voltunk megróva, a mi indokát lelte a szabad keresetben; ezután azonban a viszony más lesz s így kérjük ez uton az illető hatóságot, legyen szives az új kirovánál ezt tekintetbe is venni. Azt hiszem, ezen kérésünk méltányos.

Végül csak bátorodom az iparhatóság figyelmét felhívni azon körülményre, hogy némely helybeli építésszek és mesterek 20—30 tanonczot fogadnak fel, a kik soha jó segédek nem lesznek, hanem csak elvonatnak esetleg más pályától. Erre ügyelni, kötelessége volna az iparhatóságnak s ép ezért ajánljuk ezt figyelmébe.

Brassó, 1886. márczius 10-én.

Pillis Mihály,
a kőműves társulat elnöke.

II.

Nyilvános számadás. A hosszufalusi ev. ref. fiókegyház saját pénztára gyarapítására f. év január hó 23-án táncz estélyt rendezett, mely alkalommal az összes bevétel 108 frt 60 krt tett. A kiadás 79 frt 90 krajczár volt; maradt tehát az egyház javára 28 frt 70 kr, a felülfizetések összege 27 frt 70 kr volt, melyhez a következő nemes szívű adakozók járultak: Dr. Pataki Albert 3 frt 80 kr; Henter Gábor és Magyarosi Ferencz 3—3 frt; Bartha Zsidmond és Szojtor Ferencz 2—2 frt; Korech Ferencz Mundráról, Joós Elek Kis-Borosnyórol, továbbá Quirini Kálmán, Istik András, Utó Ferencz, Veres Sándor, Albert József, Rusz János 1—1 frt; Aranyosi István 80 kr; Kovács Ferencz 50 kr; Lukács Károly, N. N., Maksai Béla, Grosz Frigyesné, N. N., N. N., Schil József, N. N., N. N., egy hadnagy 40—40 krt; Latzin, Köpe Mór 30—30 krajczárnyi összeggel. A megnevezett és magukat megnevezni nem akaró nemes szívű adakozók, fogadják itt nyilvánosan is a legmelegebb hálás köszönetet, a létért küzdő szegény egyházközség részéről azon óhajttal, hogy a kulturális törekvések támogatására hozott hazafias adományok lelki és testi javakban ezerszeresen legyenek vissza potolva, az emberi mivelődés föltételeitől, az egek urától! Nevezett fiókegyház egyik tagja, egerpataki Utó Ferencz, azon időre mi e ezen egyházközség körében lesz, évenként 10 frtal járul az egyház segélyezéséhez, mely összeget az 1885-ik befizetvén, ezen ritka egyházas buzgóságért nevezetnek a pesbyterium itt nyilvánosan is elismerésének és köszönetének ad kifejezést.

Egy presbyter.

Helyi és vidéki hírek.

Brassó megye törvényhatósági bizottsága folyó hó 15-én délután Gróf Bethlen András főispán ó méltósága elnökle alatt rendkívüli közgyűlést tartott. Dél előtt a közigazgatási bizottság tartott ülést. Mindkettőtől tér szűke miatt lapunk jövő számában referálunk.

Márczius 15-ike. Egyszerű, de diszes ünnepélyt rendezett a brassói iparos ifjak egylete tegnap este a polgári kör helyiségében, mely ez alkalomra gyönyörűen volt felszítve, mi első sorban Papp Ferencz s Killyéni Endre műve. A termeket zsufalásig töltötte meg igen szép közönség, úgy hogy alig lehetett mozdulni. Bevezetésül az ifjuság, fáradhatatlan oktatója Nagy Ferencz vezetése alatt, gyönyörűen énekelte el a Hymnust. Ezután Török Ferencz szavalta el hatással „1848. márczius 15." című költeményt (Petőfi Sándortól), mely után dr. Kádbó Ferencz tartott lelkes, töle megszokott szónoki hévvel előadott díszbeszédet, (melyet lapunk egész terjedelmében fog hozni). Az éljenezések csilapultával Rozsondai János szavalta szépen s érzéssel Petőfi „A hazáról" című költeményét, mint minden szereplő, dús tapsokat aratva. Miután az ifjuság még a Szózatot énekelte el, a közönség egy része lelkes éljenezések között eltávozott. A másik rész kedélyes vacsorához ült, mely késő éjjeli órákig tartott. Az első igen szép felköszöntőt dr. Kádbó mondotta a nagy nap emlékére; utána Szterényi József emelt poharat a nemzetiségek egyetérté-

*) Az ezen rovat alatt megjelent közleményekért felelősséget nem vállal a szerk.

sére, megköszönvén ugyanekkor dr. Kabdebónak szívesességét az ifjúság nevében, poharát emelve reá; Baráczy Sándor felköszöntőjében éltette a polgárságot, Spaller József az ünnepélyt rendező ifjúságot, Dr. Kabdebó Kilyéni Endre egyleti alelnököt; Kilyéni a polgári kört, mint házi gazdát, Baráczy Nagy Ferenczet, mint az énekhar vezetőjét, Józsa Ferencz Nagy Istvánt és Papp Ferenczet, mint a polgári kör fejét, Végh M. a nőket; továbbá köszöntöttek még: Kürthy János, Szerényi Edre, Koródi Mihály, Czinege István s mások. A kedélyes vacsorán száznál több személy vett részt. — Mint értesülünk, a »Zöldfa« szállodában is összegyűlt egy szép társaság — mintegy ötvenen — közös vacsorával ünneplendő meg márczius 15-ikét.

Vasuti menetjegyek. A magy. kir. államvasutak városi menetjegy irodája Klastrom-utca 10-ik szám alatt mai nappal működését megkezdte, a hol körutazási jegyek, valamint utipodgyász kívánatra vonat elindulás előtt 48 órával is kiadatnak, illetve főlvetetnek.

A kultúregylet Brassónak. Az E. m. k. e. központi igazgató választmánya f. hó 12-én tartott ülésében helyt adott fiókegyletünk kérelmének s rendkívüli szükségét látván, a felállítandó magyar óvodák számára megszavazta a kétszáz frt. segélyt. Többet nem is kértünk. Köszönet érte. Türelem, rózsát terem. Ugyanezen gyűlés kimondotta, hogy az erdélyrészi magyar evangélikusok segélyezésénél alkalmasszerűen meg fogja hallgatni a Brassóban székelő erdélyrészi magyar evangélikus gyámintézetet.

Öngyilkosság és gyilkossági kísérlet. Városunkban jól ismert Kazacsay János kereskedő, ki az utolsó idő óta a czérna-utca szögletén szatóc-üzletet folytatott, 15-ére virradó reggel 4 órakor otthon még ágyában fekvő 14 éves leánykájára előbb egy kétesőví piztolyból egy golyót lőtt, a kinek feje balfelén a bört megsértette és a másik golyóval saját magára lővén,

fejének balfelét találta, életveszélyesen megsebesítvén, mely alkalommal bal szeme kifolyt. A sebesült a városi kórházba szállíttatván és ott magához térvén, azt mondotta, hogy ez esetről nem tud semmit; tehát rögtöni elmezavarodottságban követte el a tettet, melynek jelei már rég mutatkoztak rajta. Felgyógyulásához kevés a remény.

Gyermekek. Fiedler Ferencz tánczmester által folyó hó 6-án a Redouteban a városi zenekar közreműködése mellett rendezett, zártkörű gyermekbál ugy a rendező, mint a közönség reményét is túlhaladó sikert aratott. A gyönyörűen díszített táncsteremben mintegy 300 bálvendég volt jelen, kiknek fele 14 év alatti gyermekek voltak. Nagyon emelte az estélyt az is, hogy városunk előkelőbb családjai, nemzetkülönbség nélkül, oly szép számmal jelentek meg. A kis tánczosok tarka seregének és vidor kedvének tekintete magára is kielégítette a velők fiatalon gondolkozó nézőket. De hát a kis tánczosok minő örömmel és kitartással, de a mi a fődolog, milyen értelemmel, képzettséggel és pontossággal tánczolták a 16 darabból álló tánczrendet végig! Fiedler ur e szépen sikerült gyermekbál által is újabb bizonyítékát adta annak, hogy városunkban és főleg az előkelőbb családoknál kivívott jó hírnevet valóban meg is érdemli.

Vesztett eb. Tatrangon a napokban egy vestett eb járta be a falu utcáit. Futásban több mint 15 embert megmart. Végre sikerült agyonverni. Hogy a dühösség ki ne törjön azon egyénekre, kiket kisebb-nagyobb mértékben megmart; ősi szokás szerint, a már agyonvert ebet megperzselték, s a tüzen a megmartak többször keresztülléptek. Egyébiránt az előjáróság a szükséges óvintézkedéseket megtette.

III. Sándor császár suiteje. Ez év elején a császár suitej állt 271 tisztból, köztük 97 főhadsegéd, 68 vezérőrnagy a la suite és 106 szárnysegéd, 13-án a

császári család tagja, két Leuchtenberg herceg, két Oleemberg herceg, 27 herceg, 31 gróf, 20 báró, 174 nemes és egy szultán. A mi a nemzetiséget illeti: 199 orosz, 45 német, 9 finlandi, 6 lengyel, 6 grusini, 2 görög, 2 román és egy örmény (Loris Melikoff gróf). A suite tisztjei közül legidősebbek: gróf Stroganoff, a leuchtenbergi herceg és Mingreli herceg.

Törvényszéki események. A brassói királyi törvényszéknél 1886. 16-án tartandó nyilvános polgári ülésben előadatik: Szász Márton és nejének Máthé Sára ellen, eredeti okirat felmutatása iránti pere; Königes & Kopony czégnek Rainoff Theodorache ellen 1600 frt iránti pere; Taglicht Samuelnek özv. ifj. Nagy Jánosné és társai ellen 1436 frt 33 kr iránti pere; Bucselia Oprea Juonnak Lupsior Mária a lui Mose és társa ellen, ingatlanok tulajdona iránti pere; Buzulecs Györgynek, Szilea György ellen egy földrészlet tulajdona iránti pere; Ungureau Plesia Juonnak Urszu Oprea és társa ellen, közös vagyon eladása és vételárának felosztása iránti pere.

A brassói kir. törvényszék mint II-od fokú bíróságnál 1886. márczius hó 18-án tartandó nyilvános bűnügyi ülésben előadatik: Ardelan Maria elleni becsületsértési ügy; Istok Sára és társa elleni becsületsértési ügy.

Ingatlanok bírói árverezése.

Brassóban a telekkönyvi hivatal helyiségében 1886. márczius 17-én délelőtt 9 órakor Piscu Juon és társának ingatlanai 157 frt kikiáltási ár mellett; a végrehajtást bírósági kiküldött kir. közjegyző Maager József fogatosítja.

Ugyanitt helyben a telekkönyvi hivatal helyiségében 1886. márczius 18-án délelőtt 8 órakor özv. Baciú J.-nek, 1879 frt kikiáltási ár mellett ingatlan elárvereztetnek; s ezt kir. közjegyző nemes Péter bírósági kiküldött fogatosítja.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:
Szterényi József.

HIRDETME NYEK.

Szám 925/1886.

(103) 2-3.

Pályázati hirdetés.

Szent-ágothai járáshoz tartozó Nagysink mezővárosban az állatorvos állomása üresedésbe jött, melynek következtében a pályázat ezennel hirdettetik ki, miszerint pályázni kívánok a képességi, az eddigi szolgálati okmányait, — az államnyelven kívül a többi nyelvek jártasságát, valamint az erkölcsi bizonyítvány és a keresztlevelet folyó hó 31-ig bemutatni kötelesek.

Ezen állomással következő jutalmazások, melyekhez Nagy-sinken kívül ezen járás felső rész községei is járulnak, össze vannak kötve

1.) évi fizetés	400 frt.
2.) évi lakbér	50 frt.
3.) hivatalos és magán kiszállásokért az ingyen fuvar mellett napidíj czimén	1 frt 50 kr.
4.) ezenkívül minden beteg látogatásért külön	20 kr.
5.) a faizási jog mint a többi nagysink polgárok.	

Szent-Ágotha, 1886. évi márcz. 6.
A járás szolgabírája,
Schäser.

Hirdetés.

(101) 2-3

A brassói ág. hitv. evang. magyar egyház-község a **Lópiacz 45. sz. alatt fekvő házát azon esetre, ha kielégítő ajánlat érkezik, eladni határozta.**

Felhivatnak a venni szándékozók, hogy írásbeli ajánlataikat **Moór Gyula** lelkész urhoz, mint az alólirt egyháztanács elnökéhez (Csergepiacz 234.) f. hó 27-éig benyújtani sziveskedjenek.

Kelt Brassóban, 1886. márczius 8-án.

A brassói evang. magyar egyháztanács.

Eladó

(102) 2-3

egy teljesen jókarban lévő, alig-alig használt

tüzi fecskendő

rendkívüli olcsó áron a Brassó-bolonyai korcsma-utczai szomszédság által.

A fecskendő különösen községek részére volna felette alkalmas.

Bővebb felvilágosítást ad **Roth György**

szomszédatyá,
Bolonya, 340. szám alatt.

500 aranyat

fizetek annak, a ki

Dr. Greensill salicyl-sav-szájvizének

(egy palack ára 40 kr.) használatánál valaha ismét fogfájást kap, vagy szája szaggal bir. — **Dr. Greensill fogszepe,** a szájviz után használandó, a fogakat vakító fehérré teszi. Ártalmatlanságáért kezesség. — Ára 40 kr. Kapható gyógytárakban, ilatszerezészeknél s jobb fodrászoknál.

Dr. Greensill Róbert, tanár Párisban.

Főraktár: Török József gyógyszerésznél Budapesten, király-utca 12. sz.; Brassóban: Kropácsy Ferencz urnál (nagy-utca 486. sz.) (99, 3-20)

Jó minőség, pontos és szolid kiszolgálás biztosítása mellett a legolcsóbb napi árakban ajánlom a n. érd. közönségnek

fűszer-, festék-, anyagáru-, szövő- és kötőfonal-üzletemet, lisztraktáromat

becses figyelmébe s szives pártfogásába.

M. kir. dohány-, bélyeg- és kártya-árulás.

Brassó, színház-utca áruház 5. sz., a „Veres pipához“.

Tisztelettel

Rátz Lajos.

(85) 4-4

Egy-két TANULÓ főlvetetik.

(106) 1-2

Meghívás.

A brassói rabsegélyező-egylet

folyó évi márczius hó 21-én d. e. 11 órakor

tartja meg

1885. évi közgyűlését

a városi tanács ülésstermében, melyre az egylet tagjai tisztelettel meghívotnak.

TÁRGYSOROZAT:

- 1.) Az igazgató-választmány és a számvizsgáló bizottság évi jelentésének előterjesztése.
- 2.) Számvizsgáló bizottságnak megválasztása.
- 3.) A választmány indítványa a tikkár és három tanítónak jutalmazására.
- 4.) Nétáni indítványok tárgyalása, melyek azonban a közgyűlés megtartása előtt legalább egy nappal az elnökségnek írásban átadandók.

Brassó, 1886. márczius 13-án.

Az igazgató-választmány.